

Alonsos eviga familj

Marissa Widdison

Kyrkans tidningar
(Baserad på en sann berättelse)

"Templet är en helig plats ... [och] där beseglas vi för evig tid" (Barnens sångbok, s. 99).

Påskan är ett bra tillfälle att tänka på Jesus och hans uppståndelse", sa syster Rojas. Hon höll upp en bild av Jesus. "Tack vare honom kan människorna som har dött få leva igen."

Alonso tittade upp när hans primärlärare sa det. *Betyder det att jag kan träffa mina föräldrar igen?* undrade Alonso.

Mamá hade dött för flera år sedan. Alonso kom inte ihåg henne så bra, men han tyckte om att titta på bilder av henne. Sedan dog papá också.

Nu bodde Alonso med abuela [mormor]. Hon hade lärt honom saker om sin kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Han skulle döpas och konfirmeras nästa år, när han var tillräckligt gammal.

Sedan höll syster Rojas upp en bild av en vit byggnad. "En annan underbar gåva från Jesus är templen. Det här är ett av templen här i Chile."

Alonso titta på guldstatyn högst upp på byggnaden. Den var så fin! Han undrade vad som hände där inne.

"Får jag vara med mamma och pappa igen?"

"I templen beseglas familjer till varandra för evigheten", sa syster Rojas. "I det här templet i Santiago beseglades jag till mina föräldrar när vi hade gått med i kyrkan. Eftersom vi är beseglade kan jag vara med dem efter det här livet också."

Alonso blev glad när han hörde det. "Kan jag beseglas till mina föräldrar?" frågade han. "Fastän de redan är döda?"

Syster Rojas nickade. "Ja! Det är en av anledningarna till att templen är så viktiga. De välsignar alla våra släktingar, även de som har dött."

Alonso fortsatte att tänka på tempel under resten av dagen. Han bad abuela att berätta mer. Hon berättade om de vita kläderna som man har inne i templet och de vackra tavlorna på väggarna.

"Det bästa av allt är att du kan beseglas till dina föräldrar där", sa abuela. "Vi ber två personer från församlingen att vara med i deras ställe under beseglingen."

"Kan vi åka dit i morgon?" frågade Alonso. "Jag vill vara med mamá och papá för evigt!"

Abuela log. "Jag är glad att du vill åka dit", sa hon. Men det närmaste templet ligger i Concepción. Vi har inte råd med bussbiljetterna."

"Jag hjälper till att spara till resan!" sa Alonso.

Från och med då, när Alonso hittade ett mynt på gatan eller fick möjlighet att tjäna lite pengar, betalade han tionde och sedan lade han till resten i deras tempelfond.

Efter att ha sparat i flera månader hade Alonso och abuela slutligen tillräckligt med pengar för att kunna resa till templet. De bad broder och syster Silva att följa med dem. På resdagen fick de åka länge med bussen till staden Concepción. Det var nästan solnedgång när Alonso fick syn på något guldigt långt borta.

"Jag kan se ängeln Moroni!" sa Alonso och pekade på statyn högst upp på templets blå kupolformade tak.

På natten sov de i en lägenhet bredvid templet. Morgonen därpå gick Alonso in i templet för första gången. Han

såg en stor tavla av Jesus där inne. Han och abuela tog på sig vita kläder. Han kände sig glad och lugn.

När det var dags för beseglingen gick Alonso in i ett vackert rum med speglar på väggarna. En tempeltjänare visade Alonso, abuela och paret Silva hur man knäböjer runt ett speciellt bord som kallas altare. Det var täckt av mjukt tyg.

Broder och syster Silva var där för Alonsos mamma och pappa. Abuela var där för hans syster som dog innan Alonso föddes.

Alonso blundade och föreställde sig hur hela familjen var tillsammans.

Jag kan knappt vänta tills jag får träffa dem igen, tänkte Alonso. *Jag är så tacksam för att familjer kan vara tillsammans för evigt.* ●

